

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 535/2024-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej FP LEGAL, s. r. o., Ružomerská 6, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 37Er/1547/2007-115 z 1. apríla 2021 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/166/2022-340 z 31. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu (ktorého právnym nástupcom je v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV) č. k. 37Er/1547/2007-115 z 1. apríla 2021 vo výroku II a uznesením krajského súdu č. k. 18CoE/166/2022-340 z 31. mája 2024. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku II a napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 10C/151/04-115 z 30. júna 2005 (ďalej len „exekučný titul“) okresný súd zaviazal sťažovateľku ako odporkyňu v 2. rade spoločne a nerozdielne s odporkyňou v 1. rade zaplatiť oprávnenému sumu 209 658,90 Sk (6 959,40 eur) s 0,5 % úrokom z omeškania denne. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Odvolacie konanie bolo uznesením krajského súdu č. k. 9Co/341/05-137 z 29. septembra 2006 zastavené z dôvodu úplného nezaplatenia súdneho poplatku za odvolanie. Odvolací súd zároveň vrátil sťažovateľke časť zaplateného súdneho poplatku.

3. Oprávnený doručil 9. mája 2007 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhal vymoženía sumy 174 658,90 Sk (5 797,61 eur) s príslušenstvom, poplatkom z omeškania vo výške 0,5 % denne, keďže sťažovateľka po vyhlásení rozsudku uhradila povinnému časť dlhu vo výške 1 261,79 eur. Súdny exekútor začal s výkonom exekúcie na sumu 6 959,39 eur s príslušenstvom podľa exekučného titulu.

4. Sťažovateľka doručila 30. júla 2019 okresnému súdu návrh na odklad a zastavenie exekúcie. Spochybňovala v ňom exekučný titul tvrdením o absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, odlišne dojednaný úrok z omeškania vo vzťahu k iným nájmom, ako aj jeho výšku, ktorú považuje za neprimeranú. Okresný súd napadnutým uznesením z 1. apríla 2021 vo výroku I návrh na odklad exekúcie zamietol a vo výroku II zamietol aj návrh na zastavenie exekúcie. Vo výroku III priznal oprávnenému náhradu trov právneho zastúpenia v plnej výške. Okresný súd vyhodnotil ako nedôvodné okolnosti, o ktoré sťažovateľka (povinná v 2. rade) opierala svoje návrhy.

5. Proti výrokom II a III napadnutého uznesenia okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 31. mája 2024 tak, že uznesenie okresného súdu v napadnutých častiach potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zrekapitulovala priebeh základného, ako aj exekučného konania. Jej sťažnostná argumentácia smeruje k spochybňovaniu materiálnej vykonateľnosti rozsudku okresného súdu z 30. júna 2005, teda exekučného titulu, a to v dôsledku tvrdenej absolútnej neplatnosti uzatvorenej zmluvy o nájme. Sťažovateľka ďalej uvádza, že okresný súd ju zaviazal spoločne a nerozdielne s povinnou v 1. rade okrem istiny aj na úhradu poplatku z omeškania vo výške 0,5 % denne, teda 182,5 % ročne. Vzhľadom na súdom priznaný úrok z omeškania tak výška celého vymáhaného nároku v súčasnosti predstavuje viac než 320 000 eur práve v dôsledku súdom priznaného úroku z omeškania, pričom sťažovateľka v minulosti zaplatila oprávnenému sumu 7 550 eur, teda sumu vyššiu, ako je istina priznaná exekučným titulom.

7. Sťažovateľka v odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu poukázala na tvrdenú absolútnu neplatnosť zmluvy o nájme, ako aj na neprimeranosť úroku z omeškania. Podľa názoru sťažovateľky ide o zásadnú vadu exekučného titulu, ktorého výkonom došlo k zjavnej nespravodlivosti. Samotné uplatnenie práva na úroky z omeškania v protiústavnej výške je zneužitím práva. Podľa sťažovateľky bol exekučný súd oprávnený preskúmať exekučný titul, čo podložila aj relevantnou judikatúrou, na túto však odvolací súd nereflektoval a uviedol, že jej nesvedčí postavenie spotrebiteľky.

8. Odlišne „dojednaný“ úrok z omeškania a jeho výška, ktorá sa prieči dobrým mravom, sú v kontexte sťažovateľkou odkazovanej judikatúry (uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 414/2024-25 z 22. augusta 2024, nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 47/2019 z 15. októbra 2019, nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 340/2021-50 z 20. decembra 2021) okolnosťami hodnými osobitného zreteľa, keď dochádza k zásadnému porušovaniu princípov zákonnej a ústavnej hodnoty v miere porušujúcej čl. 46 ods. 1 ústavy. Exekučný súd sa mal

zaoberať exekučným titulom nielen z formálneho hľadiska, ale predovšetkým z hľadiska materiálneho.

9. Sťažovateľka je toho názoru, že exekučný súd nepreskúmaním exekučného titulu porušil aj jej základné právo vlastníť majetok, ktoré je zakotvené v čl. 20 ods. 1 ústavy. Krajský súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal s tvrdeným porušením uvedeného práva odkazom na skutočnosť, že sťažovateľka je podielovou spoluvlastníčkou špecifikovaného bytu vo veľkosti podielu 5/16, ktorý predstavuje majetok podliehajúci exekúcii. Táto skutočnosť je neúplná, keďže krajský súd opomenul, že exekučným záložným právom je zaťažený aj spoluvlastnícky podiel dcéry sťažovateľky vo veľkosti 11/16. Pri oboch listoch vlastníctva je v poznámkach jasne uvedený ako spôsob vykonania exekúcie predaj nehnuteľnosti (v celku). Ak by však došlo k reálnemu výkonu exekúcie predajom nehnuteľnosti, súdna ochrana by stratila *ex post* význam.

10. Sťažovateľka je presvedčená, že exekučný súd je povinný zaoberať sa zásadnými vadami exekučného titulu a výkon rozhodnutia zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku aj v prípade, ak by výkon rozhodnutia viedol k zjavnej nespravodlivosti alebo by bol v rozpore s princípmi právneho štátu. Nezohľadnenie týchto kritérií pri rozhodovaní o zastavení výkonu rozhodnutia má za následok porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením okresného súdu vo výroku II, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, a taktiež napadnutým uznesením krajského súdu o zamietnutí odvolania smerujúceho proti uzneseniu okresného súdu. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti spochybňuje materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu a je toho názoru, že nezastavenie exekúcie zo strany exekučného súdu má za následok porušenie označených práv.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 1. apríla 2021:

12. V súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu z 1. apríla 2021 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu v odvolacom konaní iniciovanom na základe odvolania sťažovateľky, ktorému tak patrila právomoc na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu, čo zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu vykonať jeho opakovaný prieskum, a preto ústavný súd odmietol danú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na ich prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu z 31. mája 2024:

13. Ústavný súd zastáva stabilne názor, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, preto ich namietané porušenie preskúmal spoločne.

14. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto postup exekučného súdu a jeho rozhodnutia podliehajú prieskumu ústavného súdu z hľadiska záruk obsiahnutých v tomto základnom práve vrátane práva na ústavno-konformný výklad a aplikáciu relevantných právnych noriem a práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

15. Ústavný súd po dôkladnej analýze napadnutého uznesenia krajského súdu v kontexte námietok obsiahnutých v ústavnej sťažnosti bez potreby detailného parafrázovania právnych záverov napadnutého uznesenia konštatuje, že námietky sťažovateľky nie sú spôsobilé privodiť záver o porušení ňou označených práv napadnutým uznesením. Jej námietky smerujú predovšetkým k spochybneniu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, a to z dôvodu tvrdenej neplatnosti zmluvy, ktorá bola podkladom na jeho vydanie. Namieta aj výšku úroku z omeškania, ktorý bol neprimerane vysoký, v rozpore s dobrými mravmi a robí uvedenú zmluvu absolútne neplatnou.

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka uplatňuje predovšetkým námietky smerujúce proti skutkovému stavu a jeho právnomu posúdeniu v základnom konaní, ktoré vyústilo do vydania rozsudku okresného súdu ako exekučného titulu, čo sú okolnosti uplatniteľné v základnom konaní. Exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť exekučného titulu v kontexte sťažovateľkou predkladaných námietok, ktorých posúdenie patrí opravným súdom v základnom konaní. Exekučný súd nie je opravnou inštanciou pre konanie, ktoré mu predchádzalo. Ústavný súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi krajského súdu v bode 13 napadnutého uznesenia. Ako relevantnú nemožno vyhodnotiť ani argumentáciu judikatúrou ústavného súdu. Krajský súd správne vyhodnotil, že sťažovateľkou uvádzané právne závery nemožno aplikovať na jej prípad, keďže sťažovateľka nemala v základnom konaní postavenie spotrebiteľa. Ústavný súd ani na danom právnom závere nespozoroval prvky svojvôle.

17. V dôsledku už uvedeného nemožno napadnuté uznesenie považovať za arbitrárne, svojvoľné či nepreskúmateľné. Krajský súd dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo nebolo možné návrhu na zastavenie exekúcie ani jej odvolaniu vyhovieť. Keďže neboli splnené podmienky na prijatie danej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu